

SOBRE ELS ESDEVENIMENTS DE DUBLIN (IRLANDA, 1916)ⁱ

Lev Trotski

1916

Versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Sur les événements de Dublin (Irlande, 1916)”, en, http://www.marxists.org/francais/trotsky/oeuvres/1916/07/lt_19160704.htm

---

Sir Roger Casement, ex gran buròcrata colonial de Gran Bretanya, revolucionari nacionalista irlandès per convicció, intermediari entre Alemanya i l'aixecament irlandès, ha declarat arran de la lectura de la seua condemna a mort: “Preferisc estar assegut al banc dels acusats que no al lloc de l'acusador”. La sentència dictava, d'acord amb la fórmula consagrada, que serà “penjat pel coll fins que es produísca la seua mort”, i implorava per a la seua ànima la pietat divina.

La sentència ha de ser executada? Aquest interrogant ha d'haver fet passar penoses hores Asquith i Lloyd George. Executar Casement faria encara més difícil al partit irlandès, oportunista, nacionalista i purament parlamentari, la tasca de ratificar un nou compromís amb el govern anglès a costa de la sang dels avalotats. Però agraciari Casement, després d'haver procedit efectivament a tantes execucions, semblaria una demostració oberta d'indulgència envers un traïdor d'alt rang, com ho diuen a crits demagògicament els socioimperialistes del tipus de Hyndam, aquests *hooligans* assedegats de sang. Siga el que siga, però, el destí personal de Casement conclourà el dramàtic episodi de la insurrecció irlandesa.

En tot allò que es limitava a les simples operacions militars dels insurgents, el govern no ha tingut, com es sabut, gran dificultat en fer-se amo de la situació. Siga quina siga la manera en què els somiadors nacionalistes se la representaven, el moviment nacional general no s'ha realitzat del tot. El camp irlandès no s'ha aixecat pas. La burgesia, al igual que les capes superiors més influents de la intel·lectualitat irlandesa, es mantingué retirada. Els treballadors de les ciutats s'han batut i han mort al costat dels entusiastes revolucionaris de la intel·lectualitat petit burgesa. Inclús en la Irlanda endarrerida, la base històrica de la revolució nacional ha

desaparegut. Els moviments irlandesos del darrer segle van tenir una caràcter popular en la mesura en què es nodriren de l'hostilitat del granger pobre i privat de tot davant del totpoderós gran propietari anglès.

Però, si per aquest últim Irlanda era sols un objecte de pillatge i explotació, per a l'imperialisme britànic era un element necessari de la seua dominació dels mars. En un opuscle escrit poc abans de la guerra, Casement, especulant sobre Alemanya, prova que la independència d'Irlanda significa "la llibertat dels mars i un colp mortal a la dominació naval de Gran Bretanya". Es cert en la mesura en què una Irlanda "independent" únicament podria existir com a post avançat d'un imperialisme hostil a Gran Bretanya i com a base naval d'aquell girada contra la supremacia britànica a les rutes marítimes. Fou Gladstone qui primer explicà clarament les implicacions militars i imperialistes del recolzament per part de Gran Bretanya dels interessos del propietaris angloirlandesos i subministrà les bases de la legislació agrària per la qual l'Estat transferí la terra als agricultors irlandesos, evidentment indemnitzant generosament els antics propietaris. De totes formes, després de les reformes agràries de 1881-1903, els agricultors es metamorfosaren en petits propietaris de la terra conservadors, l'esguard dels quals es fixa en la bandera verda de la independència nacional però que ja no són capaços d'arrencar res als seus trossos de terra.

L'élite intel·lectual irlandesa, supèrflua, ha emigrat per milers a les viles de Gran Bretanya com advocats, periodistes, empleats de comerç, etc. Per a la majoria d'ells "la qüestió nacional" s'ha esfumat així. Per altra banda, la burgesia comercial i industrial irlandesa, en la mesura en què s'ha format al llarg dels decennis passats, adoptà immediatament una posició d'antagonisme envers el jove proletariat irlandès, renunciant a la lluita revolucionària nacional i incorporant-se al camp de l'imperialisme. La jove classe obrera irlandesa, formant-se en l'atmosfera saturada pels records heroics de les rebel·lions nacionals i enfrontant-se a l'arrogància egoista, obtusa, imperialista, del sindicalisme britànic, dubta naturalment entre el nacionalisme i el sindicalisme, sempre llesta per a unir aqueixes dues concepcions en la seua consciència revolucionària. Atrau la jove elite intel·lectual i les personalitats entusiastes nacionalistes que, al seu torn, imposen al moviment la preponderància de la bandera verda sobre la roja. Així, "la revolució nacional", en la mateixa Irlanda, ha esdevingut en la pràctica en un aixecament obrer i la evident posició aïllada de Casement en el moviment no fa més que ressaltar aquest fet.

Únicament la blanesa patriòtica suant per tots els seus porus pot menar hom a interpretar la situació com si el camperols irlandesos haguessen rebutjat

de participar en la revolució a causa de considerar seriosament la situació internacional, salvant, així, “l’honor” d’Irlanda. De fet, no han estat empesos més que per l’obtús egoisme de l’agricultor i la completa indiferència envers tot allò que estiga més enllà dels límits del seu tros de terra. Precisament i únicament és per això que els camperols han fornit a Londres l’ocasió d’una tan ràpida victòria sobre els heroics defensors de les barricades de Dublín. El coratge personal és incontestable però representa les esperances i els mètodes del passat. L’arribada del proletariat irlandès a l’escena de la història, tanmateix, no fa més que començar. Ja ha injectat en aquest aixecament (sota una bandera arcaica) el seu sentiment de classe contra el militarisme i l’imperialisme. Aquest sentiment no desapareixerà pas. Trobarà, per contra, un eco pertot arreu en Gran Bretanya. Soldats escocesos han destruït les barricades de Dublín. Però en la mateixa Escòcia els miners es reagrupen al voltant de la bandera roja alçada per Maclean i els seus amics. Aquests mateixos obrers, que ara assaja Henderson d’encadenar al sangós carro de l’imperialisme, dirigiran ells mateixos la venjança contra el botxí Lloyd George.

ⁱ Article publicat a *Nashe Slovo* el 4 de juliol de 1916.